

18 серпня 2010 року виповнилося 70 років від дня народження Л. П. Мірошніченко – кандидата філологічних наук, провідного наукового співробітника Відділу рукописних фондів і текстології Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України, відомої дослідниці творчості Лесі Українки.

Миколаївська земля виплекала й подарувала Україні чимало талановитих людей. У царині літературознавства цей перелік продовжує Лариса Петрівна Мірошніченко. Учитель, працівник музею, науковець... Усе, за що беруться ці тендітні руки, виконується з особливою любов'ю. Її витoki – з мальовничих куточків рідної Снігурівки. А далі були нелегкі дитячі роки, опалені війною і голодним повоєнням, й остаточний вибір життєвого шляху в 1957 році, коли, закінчивши Кіровську школу на Херсонщині, вступає на філологічний факультет Київського університету ім. Т. Г. Шевченка, на відділення української мови і літератури. Таке рішення не випадкове, адже батько майбутньої дослідниці був літературним працівником у редакції районної газети. Донька обрала не менш благородний шлях – стала вчителькою. 12 років після закінчення вузу Лариса Петрівна віддала учням. Можна лише по-доброму позаздрити її вихованцям. Навіть через стільки літ вона з особливою приязню згадує їх і роки вчителювання у декількох середніх школах Києва.

1972 рік став особливим для майбутнього науковця, бо подарував їй не тільки нову роботу (завідувача фондів Київського музею Лесі Українки), а й фактично пов'язав усе її подальше життя з постаттю геніальної письменниці. В особі Лариси Петрівни Мірошніченко поетеса отримала скрупульозну дослідницю, яка ретельно вивчає її творчу спадщину і з особливим трепетом у душі ставиться до кожного архівного документа, кожної світлини, кожної букви. Мабуть, тому саме їй доручили свого часу бути головним хранителем Музею книги й

друкарства України (1982–1985), а згодом очолити створення його експозиції на посаді заступника директора з наукової роботи (1985–1989).

Уже понад 20 років, від грудня 1989-го, Лариса Петрівна працює в Інституті літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України. Увесь цей період її життя освітлений зорею під назвою Леся Українка, бо в колі зацікавлень дослідниці беззмінною залишається постать видатної поетеси, її архів, наукова біографія, психологія творчості й текстологія, літературне оточення та родина. Це сотні описаних нових архівних надходжень у Відділ рукописних фондів і текстології Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України; десятки наукових конференцій, семінарів, круглих столів, де доповідь Лариси Петрівни – завжди відкриття, свято; понад 60 наукових публікацій, у тому числі монографія «Над рукописами Лесі Українки: Нариси з психології творчості та текстології» (2001), яка стала настільною книгою і своєрідним кодексом честі для багатьох молодих дослідників життя і творчості письменниці.

Попереду ж нові звершення і дослідження. Її величності Науковцю – з роси й води!

Валентина Савчук

25 серпня 2010 року – 70 літ від дня народження М. Г. Жулинського – українського літературознавця і громадсько-політичного діяча.

Микола Григорович Жулинський – видатний український вчений-літературознавець, критик, громадсько-політичний та культурний діяч, академік НАН України, директор Інституту літератури імені Т. Г. Шевченка НАНУ, доктор філологічних наук, професор, член Національної спілки письменників України – народився в селянській родині с. Новосілки на Волині (нині с. Набережне Демидівського району Рівненської області). Середню освіту здобув у Боремельській